

— Главкъ оправда себеси, отговори Недя причервена, защото той съкоги са е докарвалъ благосклонно къмъ безокоето момиче.

— Че кой ли можеше да стори инакъ? рече Главкъ съ простодушенъ тонъ на зилъ братъ.

Недя въздехи и като помълча малко, рече, безъ да отговори на забължката на Главка.

— Отдавно ли си додохте.

— Едвамъ преди шесть дни са намървамъ въ Помпея.

— Добръ ли си? . . . увы, не трѣбваше да питамъ; че кой не е добръ когато може да гледа прежрасната тѣзи земя?

— Добръ съмъ, Недіе; ами ты? о, колко си порасла!

До година ще трѣба да помислимъ кого да изберемъ отъ любовниците ти.

Недя са пакъ причерви като обра вѣжды.

— Донесохъ ти малко цвѣтъя, рече тя, като не внимаваше на забължката, която може бы не я благодари, и като са държеше о стѣната пристѣпваше полека докато намѣри една трапеза близо до Главка и сложи на нея кошничката. — Тѣ не сж много хубавы, но сега ги нажсахъ.

— Заклевамъ са пакъ на грацинтѣ, че докогато ще мож да имамъ вѣнцы оплетены отъ ржцѣтъ ти като този, да не носіж никога другій.

— Какъ ти са виждатъ цвѣтъята на градината ти? Добры ли ги намѣри?

— Най добры, Недіе. Трѣба да исповѣдамъ че Ларытѣ ги сж пристоявали.

— Туй ма много благодари, защото въ твоеото отсѣтствіе, когато имахъ време, дождахъ сѣкій день и ги поливахъ.

— Колко ти съмъ задлъженъ, любезна Недіе!

Главкъ никога не мисляше че приятелитѣ конто остави въ Помпея, щѣли сж да са погрижжтъ за работытъ му съ толкози любовь.

Треперяше ржката на момичето, сърцето й тупаше подъ бѣлото облѣкло, и тя са обържж къмъ друга страна.

— Днесъ е много горѣщо слъщцето, рече Недя, и ще повреди цвѣтъята неполиваны отъ деветъ дни; бѣхъ болна.

— Ты бѣше болна, Недіе! но лицето ти лани не бѣше толкосъ хубаво колкото е днесъ.

— Често боловамъ, отговори умилително момичето; колкото растж толкосъ повече осѣщамъ лишението отъ зрѣніето си . . . но цвѣтъята ма чакатъ.